G E S T A P O.

Gestapo eller det hemmelige tyske statspoliti er intet politi i i almindelig forstand. Det er ikke en institusjon som har til oppgave å opprettehold ro og orden, og ved siden av dette være makten bak loven, de som eksekverer dommen.

Gestapo er noe helt annet. Det er det politiske makt apparat, som ikke har noe med moral å gjøre. I normale og siviliserte land er det skikk og bruk at avgjørelser treffes ved at mindretallet bøyer seg loyalt for flertallet eller fagkunnskapens mening. På dette grunnlag er den moderne vesterlandske kultur bygget opp, og erfaringene fra de siste 200 år, viser tydelig at ingen statsform gir slike muligheter for ut ikling. En annen og primitivere, den tyrranniske, går ut på at enigheten oppnåes ved al all opposisjon unnertrykkes ved makt. alle røster unntagen en bringes til å forstumme ved vold. Denne styreform trenger alltid et maktapparat som står utenfor loven (som får en tilbaketrukken og uvesendtlig stilling), et maktapparat som direkte er soldater i krig med befolkningen. De behøver ikke å være aktet, og ingen tror at de er noe for moral eller orden. Det er tilstrekkelig at de er fryktet, de har en eneste oppgave, nemlig å være effektive. De skal ikke som det normale politi, prøve å bedre sedene og etterhverdt foredle folket. Tvertimot, ved direkte grusomhet skal de få folket til å føle seg redd o-g usikker, alle sterke stemmer som vil tale imot den offisielle tro skal skremmes til taushet, selv om de taler aldri så edelt og verdig. Enhver holdning som makthaveren ikke er enig i skal knuses, selv om den er aldri så ren og klar, moralsk sett. Dette er det tyrranniske styresetts egenart og forbannelse.

Gestapo er nettop et slikt maktapparat. Hvem som helst av oss kan risikere å komme ut for det. Derfor kan det være nyttig å kjenne det litt nøyere.

Hvorledes Gestapo arbeider.

Gestapo er ikke en eneste organisasjon. Det er delt opp i flere grupper, som delvis rivaliserer. Dette er av mindre betydning for oss.. Normalt har Gestapo en større makt enn de militære myndigheter.

Gestapos hovedopgave er å finne alle de personer som på en eller annen måte, i ord eller handling, gir uttrykk for uenighet med nazismen. Først og fremst er de ute etter alt som kan utvikle seg til et parti eller en gruppe som vil ha statsmakten. Dette gjeller så vel i Tyskland som land tyskerne har besatt. De jager da etter alle mennesker som kan synes å være eller utvikle seg til ledere eller som på annen måte er et samlingspunlt. All annen organisasjon enn den nazistiske må splittes.

Enkelte og tilfeldige uttrykk for opposisjonen angripes også. Ofte begåes åpenbare urettferdigheter bare for å spre skrekk. Ved siden av direkte avstraffelser drives ..... et utstrakt spionvesen for å skaffe alle slags opplysninger om folk, som muligens kan bli til nytte senere. Metodene er enkle og har ingensammenheng med hav vi kaller moral. For å få tilståelser benyttes alle former for prss som kan synes nyttige, ifra trusler om langt fengsel til korporlig tortur eller avstraffelse av på rørende. De almimdelige siviliserte regler for politiet, at man ikke skal bruke pinlig forhør, at man ikke kan fremtvinge et vitneprov, at man ikke kan straffe en uskyldig istedet for den skyldige taes intet hensyn til.

Arestasjonenen foretas tidlig om morgenen, for å virke demonstrativ og skremmende, allmindelig engang mellom klokken 4 og 6. Det optres med stor strenghet. Andre ganger nærmer man sig offeret ved al-

mindelig snakk, sier at det bare var en bagatell som skal ordnes, en ren formalitet, og ber vedkommende med på "kontoret".

Forhørene går alltid ut på å få offeret skremt til å fortelle mest mulig eller knekket så enhver kraft til senere aktivitet er borte.

Forhørende gjøres alltid av flere personer etter hinanden. Ofret blir gjerne plasert på en stol midt i værelset, av og til skarpt belyst, f.eks. med en lyskaster rett i ansiktet. Førstemann er oftest en bølle, som bare legger an på å skjelle vedkommende ut, få ham sint eller redd eller begge deler. I skjeldnere tilfeller blir ofret allerede på et så tidlig tidspunkt slått, enten med en kølle eller knyttneve i ansiktet. Andre ganger vifter han med pistoler, delvis kommer en bevepnet mann og stiller seg bak ofrets stol, o.s.v. Alt dette for å gjøre ham myk og redd, samtidig som man vil lære ofrets type og kjenne. Forhøreren legger ann på å virke så rasende som mulig, og opfører seg ofte som gal, kaster blekkhus og penner, stamper i gulvet og skriker, fekter med armene,m,m. -

Deretter går han ut og fortteller hvilken"type" ofret er, og det videre avpasses så etter "typen", idet man har endel skjematiske metoder. Men altid er metoden at man veksler mellom saklighet og råskap. Den annen forhører er derfor gjerne korekt, klar, kommer med skarpe, bestemte spørsmål. Finner man det nødvendig å "mykne" mere, begynner bråket eller direkte mishandlingen igjen. Ofte skyter man inn en jovial periode, hvor man plutselig blir hyggelig og pratsom, godsnakker og prater om løst og fast for at ofret i lettelsen skal si så meget som mulig. Deretter hopper man plutselig tilbake til brutaliteteten igjen.

Dette kan gjøres mere eller mindre omstendelig, men altid er tanken at man ved variasjon i behandlingen skal trette offeret ut.

Er tilfellet alvorlig, blir offeret altid holdt inne en viss tid, om enn ikke annet for å skremme. Har man inntrykk av å stå ovenfor en person som ikke vil ut med sproget eller som er "uforbederlig" og derfor må knekkes, arbeides på lengere sikt.

Ved fengsling bruker man også torturens hovedregel: Variasjon. Strengheten i behandlingen skifter stadig, snart får man røke, lese og prate. Når man har funnet seg litt til rette i dette, blir alle regler strengere, med leseforbud, mørkt fengsel o.s.v. Senere blir dette lempet på igjen, slik at offeret svinger mellom resignasjon, håp og skuffelse. Derved brytes sjelskraften sikkert og jevnt ned. Ved denne metode kan selv et sterkt menneske bare noen uker forvandles til et vrak.

Omtrent det samme gjeller konsentrasjonsleire. Disse skal virke kombinert til å isolere uønskede individer og som skremmemiddel. Det er arbeidsleire, hvor behandlingen er grov og rå, hvor hårdt og sløvende arbeide sammen med slett stell og brutalitet, skal bryte ofrene ned både åndelig og legemlig.

Hvorledes man skal forholde seg overfor Gestapo.

Først må man være klar over at det ikke drier seg om loven, retferdigheten og moralen. Enhver form for heroisk edelmot og ærlighet er like så misforstått som ikke å ville lyve overfor en landeveisrøver. Ærlighet og åpenhet mot politiet er en sund regel hvor dette er uttrykk for lov og orden. Men det er ikke Gestapo.

Når man blir utsatt for Gestapo for forhør, skal man ikke svare uten videre, men altid nekte å forklare seg før anklagen er lest opp for en. Rolig og saklig skal man forklare at dette er norsk rettsprinsip, som man må forlange fulgt. Dette skal man ikke gi seg på uten i nødsfall. Er man blitt angitt skal man be om å få opplyst hvem som har angitt en. I flere slike tilfeller tatt til følge.

Som almindelig hovedregel under forhør kan sies at jo sakligere og roligere en selv er, jo sikrere man virker, desto bedre blir man behandlet. Bråkjekket går galt, likeså alt som kan legges ut som " fornærmelse av Tysklands verdighet".

Gestapo er innstillet på å få mest mulig ut av en, på en hvilken som helst måte. Derfor er uklare og vage uttrykk ikke til noen nytte, de bare egger. Svar klart og enkelt, men aldrig mere enn nødbendig. Prat

ikke. Være klar over at raseri og brøl kan være alvorlig nokk, men glem ikke at det er teater, man ønsker å skremme. Det sikreste midmel til å motvirke skremmemidlene er å vite at det bare er arrangerte triks.

Unngå mest mulig svar som avføder nye spørsmål, legg an på at alle svar ender blindt. Har du f.eks. farlige trkksaker på deg, så si aldri at du har fått dem av "noen". Da må du ut med hvem"noen" er. Denslags får man altid i posten anonymt.

Unskyld deg aldri med at "slikt gjør alle", for da må du ut med hvem "alle" er. Søk mest mulig enkelhet og klarhet. Har du god samvittighet så gi grei besked.

Tårer, bønner og sentmentalitet hjelper ikke det spor. Gestapofolk er enkle og rå, de føler sin forfengelighet kildret ved bønner, men de tar de som uttrykk for skyld.

La dem ikke bløffe av påstander som at "vi vet alt", og deres kone har tilstått det hele, så nu må du bare legge alt fram." Det blir regelmessig forsøkt for å få folk til åsi mest mulig.

Vær ikke redd for å si din mening når du har fått et klart spørsmål, men unngå hån og kjekkhet. Vær meget forsiktig i forhørets jovale perioder, særlig når det streifer inn på andres forhold.

Unngå mest mulig å ha glemt ting. Da kan du lett bli sittende inne på lenge, for som Gestapo sier med sin egenartede humor. " Å få tid til å tenke deg om". Prøv i alle fall å gi intrykk av at det som med rimelighet kan huskes legger du straks fram.

Vær forsiktig i fengslet. fordi der ofte finnes provokatører, tilsynelatende fanger, som egendtlig er Gestapoagenter. unngå derfor enhver omtale av kompromiterende ting.

Almindelige forholdsregler.

Vær omhyggelig med skrevne saker. Skriv ikke opp navn og adresser som kan være farlige, prøv heller å husk dem. Skriv dem i nødsfall i en adressebok, sammen med mange andre. Skal ting gjemmes bort så gjem dem godt. Primitive gjemmesteder som inne i bøker, under gulvtepper, inne i stolseter o.s.v. holder ikke ved en husundersøkelse, denslags er alt for godt kjendt. Bruk gode gjemmesteder, som virkelig er vell overveiet, helst utendørs.

Unngå enhver omtale av personer og navn i forbinnelse med farlige ting. Spre ikke rykter som går ut på at nordmenn er tatt av Gestapo med god grunn. Ofte blir det foretatt arrestasjoner bare på løs mistanke, for å høre hvilke rykter som etterpå kommer i omløp om vedkommendes skyld. Snakk aldri om illegalt arbeide o forbinnelse med navngitte personer. Det er en forbrytelse.

Gi minst mulig trykksaker videre direkte, gjør det pr. post, eller stikk dem i postkassen til vedkommende. Får du et ark som ikke er brettet, så brett det sammen som om det hadde ligget i en konvolutt. Da kan du si at du har fått det i posten.--- Send altid illegale skrifter videre. Vær ikke nysgjerrig om illegalt arbeide som du selv ikke arbeider i. Det kan være en ubehagelig belastning å vite for meget. Vokt deg for provokatører. "Den flyktende østeriker" og den "gamle kommunist" som søker hjelp er altid svindlere som vil finne ut hvilke nordmenn som hjelper dem som er forfulgt av Gestapo.

Røp aldri navn eller adresser til tyskerne, aldri under noen omstendighet. Nesten altid er de provokatører. Forsiktig bearbeiding kan være på sin plass, menman må aldri betro dem noe.

Vær også forsiktig med norske provokatører. Man kan godt tale Norges sak uten å nevne noen navner eller komme inn på det illegale arbeide.

Husk bestandig: I Gestapo har du med forbrytere å gjøre, folk som ikke går til side for å bryte regler og lover, som alltid lar hensikten hellige midlet. De er primitive, rå og ofte dumme i almindelig forstand. De er våre viktigste fiender så lenge det er et tyrannisk styresett i Norge. For en tyrann kan ikke eksistere uten en slik bande. En av våre viktigste oppgaver er å hindre deres arbeide, og i det minste ikke ved uforsiktighet og uforstand å lette arbeide for dem.